GRAECORUM
EPIGRAMMATUM

QUAE LATINE REDDITA A V. CL.

JACOBO MARTORELLIO

PROSTANT NEAPOLI

IN SACELLO JOVIANI PONTANI

EDITIO ALTERA

CUI AB ALIENA MANU ACCESSERUNT

BREVES NONNULLAE ANIMADVERSIONES.

BIBLIOTECA NAZIONALE NAPOLI

ROMAE MDCCLX.

EX TYPOGRAPHIA GENEROSI SALOMONI

SVPERIORVM FACVLTATE.

Digitized by Google

Digitized by Google

APPROBATIO.

Quas examini commiſit meo Reverendiſſimus Sacri Palatii Apoſtolici Magiſter = *Animadverſiones in Epigrammata Graeca*, ne hilum undique praeſeferre cognovi, quod vel Fidei orthodoxae, vel Morum ſit ſanctionibus diſciplinaeque adverſum: quocirca eis nequicquam obſtare cenſeo, quin e praelo in publicum emittantur.

Ex Abbatiali Benedictino-Virginianorum Collegio S. Agathae de Urbe Kalend. Sextil. 1760.

D. Matthaeus Jacutius Virginianus, Inſtitutionum Divinarum ibidem Praelector.

Digitized by Google

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendiſſimo Patri Magiſtro Sacri Palatii Apoſtolici.

D. G. Archiep. Nicomed. Viceſg.

IMPRIMATUR.

Fr. Thomas Auguſtinus Ricchinius Ordinis Prædicatorum, Sac. Pal. Apoſt. Magiſter.

Cum

Google

CUM magna ſemper exſtitit apud omnes opinio de Cl. viro Jacobo Martorellio , & ſingularis doctrinae ejus commendatio ; tum hoc præſertim tempore magnifice noſtri homines de eodem & loquuntur & ſentiunt . Unus enim eſt per Urbem Neapolim pervagatus ſermo , una omnium illa eſt ſententia , penitioris Martorellii litteraturae radios , ſi umquam alias , nunc quidem , velut in artum concluſos , micuiſſe vehementius . Marmora enim graeca in Sacello Joviani Pontani Muſarum ſtudiis cultiſſimi , eruderando nuper reperta , atque ab eodem latine reddita ; mutili tituli ſuae integritati reſtituti tantam illi mehercule conciliarunt exiſtimationem , quantam ulli hominum vix fas eſſet optare . Nam quicumque ſeu advenae ſeu cives eruditi viri in illud Pontani Sacellum inferunt pedes , vetuſtos illos titulos primum , ut par eſt , venerantur & ſuſpiciunt ; deinde ubi eoſdem titulos in amplioribus tabulis marmoreis tranſcriptos , Martorelliique tum vertentis tum reſtituentis nomine inſignitos luſtraverint , adeo tanti viri eruditionem adeo ſedulitatem praedicant , ut nihil accedere poſſe videatur .

Quamquam autem & ego eruditis , tam praeclare de Martorellio ſentientibus , libentiſſime adſtipuler ; tamen , ut verum fatear , naevos quoſdam , minutulos illos quidem , in

Digitized by Google

Martorellianis interpretationibus deprehendere viſus ſum, quos ſingulos paucis infra perſequar; non quod illi cupiam oppedere, ſed quod mihi ſpes eſt fore, ut obortos in animo meo ſcrupulos ſedulus aliquis ſcribendo evellat. Primum ergo marmor ſic habet.

Marmor Vetus

Τ Ο Ν Π Α C Η C Α Ρ Ε
ΤΗC · ΕΙΔΗΜΟΝΑ · ΦΩΤΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΝ · ΠΡΕCΒΥΝΕΙ · ΑΟ
ΝΙΗC · ΕΝΠΕΡΑΜΟΝCΟΦΙΗC
ΑΥCΟΝΙωΝ · ΥΠΑΤΟΥ · ΠΑΤΕΡΑ · ΚΑΤ
ΤΟΝ · ΑΝΤΙΓΟΝΟΙΟ · ΘΡΕΨΕΜΑΚΗ
ΔΟΝΙΗ · ΔΕΞΑΤΟ ΔΕΙΤΑΛΙΗ

Marmor Novum

ΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΙΔΗΜΟΝΑ ΦΩΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΝ
ΠΡΕΣΒΥΝ, ΙΑΟΝΙΗΣ ΕΜΠΕΡΑΜΟΝ ΣΟΦΙΗΣ,
ΑΥΣΟΝΙΩΝ ΥΠΑΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΥΤΟΝ ΑΝΤΙΓΟΝΟΙΟ.
ΘΡΕΨΕ ΜΑΚΗΔΟΝΙΗ, ΔΕΞΑΤΟ Δ' ΕΙΤΑΛΙΗ.

MVNERE LEGATI FVNCTVM VIRTVTE PHILIPPVM
OMNIGENA, DOCTRINA INCLYTVM ET IONIA,
CONSVLIS AVSONIAE ANTIGONI HAVD SINE SORTE PARENTEM
NVTRIVIT MACEDO, NVNC TENET ITALIA.

INTERPRETAMENTUM JAC. MARTORELLII REG. GR. LING. PROF.

Vers. 2. Πρέσβυν. Non video, cur πρέσβυν interpretemur *Munere Legati functum*, ut Cl. Martorellius vertit. Nam cuicuimodi legatus Philippus ille fuerit, certe auctor epigrammatis uno ſaltem verbo mutire debuit; nec committere, ut honorifica Philippi legatio poſteros lateret. Quanti tandem laboris erat addere *Legatum Caeſaris*, vel tale aliquid? Praeterea quis, rogo, paulum in graecis litteris verſatus ignoret, πρέσβυν cum τῷ Υ in ultima non *Legatum* (qui

(qui Graecis eſt πρέσβις cum *Jota*) notare, ſed *Senem*? Scio quid fortaſſe Martorellio impoſuerit. Legerat is in nuperis quibuſdam lexicis, quae vulgo ſcholarum uſus commendat, nempe Joannis Scapulae, & quae inde derivata ſunt, ſub themate πρέσβυς utramque ſtatui ſignificationem & *Legati* & *Senis*; idcirco ut titulo non vulgari Philippum honeſtaret, τὸ Πρέσβυν interpretatus eſt *Legatum*, ſpreta ſcilicet altera *Senis* notione, quam fortaſſe viliorem credidit. At, niſi fallor, *Senem* quam *Legatum* ille maluiſſet, ſi exempla Scapulae aliorumque ſuis ipſe oculis luſtraviſſet. Et ſane τὸ πρέσβεως, quod in notione *Legati* ex Ariſtophane laudat Scapula, non ex πρέσβυς, ſed utique ex πρέσβις repetendum docet Suidas. En verba Suidae: Πρέσβις, πρέσβεως.... οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρέσβευς εὐθείας. οἱ γὰρ λέγοντες ἁμαρτάνουσι. h. e. Πρέσβις (*Legatus* format genitivum) Πρέσβεως .... *Is autem non eſt a recto* Πρέσβευς. *Qui enim hoc dicunt, errant*. Suidae adde Etymologum Magnum; quorum teſtimoniis temere abuſus eſt Scapula. Πρέσβις, ὁ ἐκπεμπομενος πρὸς βασιλέα..... πρέσβεες πρέσβεις. h. e. Πρέσβις *Legatus ad Regem miſſus .... in plurali habet* Πρέσβεες, Πρέσβεις. Itaque Πρέσβις cum *Jota* in ultima *Legatus* eſt Suidae & Etymologo. At vero Πρέσβυς cum Υ nonniſi *Senem* notat. Heſychius: Πρέσβυς, γέρων, *Senex*. Etymologus: Πρέσβυς, ὁ γεραιός.... κλίνεται Πρέσβυος καὶ Πρέσβεως .. Πρέσβυς, *Senex...habet genitivum caſum* Πρέσβυος & Πρέσβεως. Cum autem & Πρεσβις & Πρέσβυς in pleriſque caſibus conveniant; inde eſt, quod Πρέσβεις in plurali numero ſint Heſychio & Etymologo Γέροντες & Πρεσβευταί, *Senes* & *Legati*: nimirum quia utraque vox, cum formet caſum patrium Πρέσβεως, in plurali habet Πρισβεις. Hoc in more poſitum veteribus lexicographis fuit, ut ſi quae voces ſono & ſcriptura convenirent, tametſi notione diſcreparent, ſub harum alterutra diverſas ſignificantias exhiberent. Heſychius: ΗΙΟΝ ἐπορευόμην, καὶ γνάθον. *Ivi, & maxillam*. ΟΙΣ πρόβατον, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ, ἢ τοῖς σοῖς. *Ovis, vel ſuis, vel tuis*. ΟΙΣΟΝ κόμισον,

σον, φέρε ἢ σχοινίον. ***duc*, *fer*, *vel funis***. ΟΙΩ, δοκῶ, μόνω. *puto*, *ſoli*. Sunt & ſexcenta id genus alia, in quibus ſub una eademque voce diſſimillimae connectuntur ſignificationes, quae a diverſo themate repetendae ſunt. Eodem prorſus pacto cum Πρέσβις & Πρέσβυς in plurali numero adeo convenirent, ut una eademque vox eſſe videretur; liberum Etymologo, Heſychioque fuit ſub unum τοῦ Πρέσβεις ſonum diverſas *Legati*, & *Senis* ſignificationes cogere. Quam veterum Lexicographorum conſuetudinem cum non advertiſſent Tuſanus, Conſtantinus, Scapula, Schrevelius, aliique, utramque notionem cum utroque vocabulo communicarunt, ſed ſine teſtibus, ac tabulis. Sed illuc unde abii, redeo: Πρέσβυς, & πρέσβις in pleriſque caſibus amice conſpirant; eſt tamen, ubi utraque vox, oborto veluti diſſidio, diverſas ineunt vias; exempli cauſſa in accuſativo Πρέσβις *Legatus* format πρέσβιν. Theophylactus Simoc. epiſt. 20. καὶ τὸν πρέσβιν ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον ἀπεπέμψατο, *Legatum ut inauſpicatum nuntium remiſit*. At Πρέσβυς *Senex* habet in accuſativo Πρέσβυν per Υ. In Antolog. IV. cap. XXVII. n. 15. Πρέσβυν Ἀνακρείοντα, *Senem Anacreontem*. Ibidem lib. V. num. 108. πρέσβυν ἐν ἠϊθέοις, *Senem in juvenibus*. Eaque vox nec uſquam in notione *Legati* comparet; nec repertus eſt adhuc, qui πρέσβυν alicubi ſit *Legatum* interpretatus, ſi Martorellium excipias, qui nuperis quibuſdam lexicis plus aequo fidens, veterum Scriptorum ſcrinia excutere neglexit. Utinam in nuperis lexicis carcinomata haec, & id genus alia ad rectam adoleſcentum inſtitutionem manu medica recidantur!

Ibid. In vetuſto marmore ſic ſcalpitur: ΠΡΕΣΒΥΝΕΙ. ΑΟΝΙΗΣ &c. Cur Martorellius tantum ſibi licere credidit, ut in recentiore marmore ΠΡΕΣΒΥΝ ΙΑΟΝΙΗΣ recuderet? Ergo τὸ Ε quo exſulavit? Enimvero vertiſſet Cl. Martorellius τὸν πρέσβυν, prout ei libitum fuiſſet; creaſſet Philippum *Legatum*, feciſſet *aedilem* (& quidem melius; Heſychio enim πρέσβυς eſt quoque Ἀγορανόμος, *aedilis*) modo a veteri ſcriptura, quam omnes ſartam tectam volunt, violentas

tas manus abſtinuiſſet . Ceterum ſi errorem quadratarii in hoc loco cubare credidit , cur pro τῷ EI' quam minima mutatione EII non legit? Vel propius ad fidem marmoris ET' pro integro ἔτι , *ad haec* , *praeterea* ? ut verſus ſic incederet : Πρέσβυν ἔτ' Αονίης ἐμπέραμον σοφίης . Nam ſi Σοφία hîc eà eſt , quae *Philoſophia* dicitur , quid attinuit addere τὸ Ι'αονίης ? An ut certior fieret populus , id curans ſcilicet , Philippum non ex ſecta Italica , ſed Jonica prodiiſſe ? Profecto ludibrium deberet auctor noſtri epigrammatis , in id ſedulus , quod in breviſſimo praeſertim carmine impune omitti poterat . Videſis inſcriptionem graecam apud Reineſium in Append. omiſs. num.47. ubi quidam Oceanus laudatur πάσης ἐμπέραμος σοφίης . An ſedulo hîc etiam inquirendum nobis eſt, ex qua ſecta prodierit Oceanus , Italica ne , an Jonica , an in utraque ſuum profeſſus fuerit nomen ? Ergo σοφία quidvis aliud in noſtro marmore , quam *Philoſophiam* notat. Heſychius : Σοφία πᾶσα τέχνη , καὶ ἐπιστήμη . *Quaevis ars* , *ac ſcientia* Σοφία *dicitur* . Calliope in *Antholog.*1. *in Poët.* dicitur inveniſſe Σοφίην , h. e. *artem* componendi carminis heroici . In quadam veteri inſcriptione Nicomedis apud Octavium Falconerium ἐμπάλαμος Σοφίη eſt *ars ſtatuaria* . Quamobrem ſicuti in *Antholog.II.* cap.22. quidam Callignotus medicus dicitur Παιηωνίης πληθόμενος σοφίης , *Paeonica plenus arte* , h. e. *arte medica* , ducta nomenclatione a *Paeone* medico ; ſic in noſtro epigrammate Α'ονίη σοφίη eſt *ars Poëtica* , mutuato nomine ab Aonia Baeotiae regione ; unde ipſae Muſae *Aonides* dictae ſunt . Tralaticium porro eſt , atque apud Poëtas paſſim obtinet , ut artes vel ab auctoribus ſuis , vel ab iis , qui ſupra ceteros in ſua quiſque profeſſione excelluerunt , cognomina ſibi pariant . Ars Medica , quam modo Παιωνίδα σοφίην vocatam in *Antholog.* vidimus , ibidem lib.IV. cap.19. ποδαλειρίη τέχνη dicitur , utique a *Podalirio* Aeſculapii filio . Tireſias Vates deſcribitur ab Ovidio in *Ibin* v.264.

.... *Apollinea clarus in arte Senex* .

ubi *Ars Apollinea* eſt divinandi peritia , qua ſe vates ab

Apol-

Apolline donatum teſtatur apud Horatium II. Satyr. v. Ab Ovidio non longe abit ſententia pentametri noſtri epigrammatis; *πρέσβυν ἔτ' Ἀονίης ἐμπέραμον σοφίης*; h. e. *Senem in Aonia quoque exercitatum arte*; ubi Ἀονίη *σοφίη* erit *Poëtice*, ſeu *ars Muſarum*, quibus Poëtae ſua carmina accepta referebant. Imo *Poëticen*, quam eleganter Syneſius *σύνναον*, h. e. *contubernalem* Philoſophiae facit, paſſim dictam eſſe *Σοφίην* pluribus, ſi id agerem, ſuadere poſſem; uſque adeo, ut Scholiaſtes Pindari ad Iſthm. Od. v. ſic commentetur: *Σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητὰς*, *Poëtas vocabant Sapientes*: nimirum quod ii ſoli *ſapere* videbantur, ſi qui in arte poëtica rite verſarentur. Atque ea quidem in Poëtica Philippi commendatio impulit, opinor, Pontanum, ut vetuſtum hunc titulum inferret in ſuam aediculam; nempe ut uno ſub tecto degerent olim, quorum animos ſtudiorum conjunctione pares idem poëticae ſpiritus afflaverat. Fuit ſane Jovianus in veterum cultura nimius. Nam ut de brachio T. Livii Patavini, quod in ſuum ſacellum comportaſſe ipſe ſibi videbatur (condonanda autem iſthaec nimis facilis credulitas homini colligendis litteratorum reliquiis incitatiſſimo) ut de eo, inquam, taceam, Alcibiadem, de quo ibidem proſtat graeca inſcriptio, in litteris humanioribus fuiſſe verſatum, non levibus indiciis ſuadere poſſem. Jamvero noſtro epigrammati, de quo hactenus locuti ſumus, inde majus irrogabitur pretium, quod nobis Antigonum Conſulem reſervavit. Antigonus, inquam, Conſul fuit, non vero Philippus ejus pater; ut perperam quis ex Jano Grutero in Append. Magiſtr. p. MXCVIII. 8. & ex Caeſare Capacio Antiquit. Neapol. cap. x. colligere poſſet: qui cum praeter cetera in eo peccant, quod ΥΠΑΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ pro ΥΠΑΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ, ſcribunt; tum uterque, Janus, quod dubitarit ſcripturam hujus epigrammatis eſſe *vix antiquam*, Caeſar, quod Philippum Conſulem Neapolitanorum fecerit, ingentes turbas cient. Meum autem hîc non eſt, ut haſce lites pro dignitate componam; quidquid enim modo proluſi, id a me non-

Digitized by Google

ſomniſi animadverſiones in Martorellianam interpretationem extorſerunt . Quae quidem interpretatio cum mihi omnino non probetur , mei officii partes eſſe reor , novam ab inchoato recudere , huc repetita genuina marmoris lectione :

Τὸν πάσης ἀρετῆς ειδήμονα φῶτα φίλιππον
    Πρέσβυν ἔτ' Α'ονίης ἐυπέραμον σοφίης .
Α'υσονίων ὑπάτου πατέρα κλυτὸν Α'ντιγόνοιο
    Θρέψε Μακηδονίη , δέξατο δ' Ε'ιταλίη .

Cunctarum virtutum heros hic ille Philippus
    Cultor , & aonia doctus in arte Senex ;
Conſulis auſonidum Antigoni pater inclytus ; ortum
    Aemathia huic , ſedem praebuit Italia .

Ut φῶτα verterem *heroa* , fecit Homerus , qui Iliad.Δ. Machaonem verſ.194. φῶτα , mox verſ.200. ἥρωα ſalutat , tum maxime , quod ἐμφατικῶς dicatur , licet haud ignorem ſimpliciter uſurpari aliquando pro *viro* , vel etiam homine , ut Callim. in Cer. v.46.

. . . . . κακὸν κὴ ἀναιδέα φῶτα .

Macedonia in hoc epigrammate ſecundam producit : & recte quidem . Iis , quae Berkelius adnotat ad Stephanum in v. Μακεδονίη , adde duplex epigramma apud Pauſaniam I.13. & VII. 8. ubi *Macedonia* & *Macedones* ſecundam habent productam . Eandem & producit Callimachus hymno in Del. v.167.

Ι'ξεται ὀυκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι .

In ultimo pentametro ſic ſcalpitur in marmore litteris confertis: ΔΕΙΤΑΛΙΗ . Cl. Martorellius Δ' Ειταλίη legit . Factum non improbo . *Jota* enim longum ſaepiſſime cum diphthongo EI alternat . Ceterum potuiſſet impune legi Δ' Ἰταλίη pro conſueto

ſueto Latinorum more, litteras adſcribentium, quas in carminis dimenſione Συνεκφώνησις ſuffuratur. Cujuſmodi verſus & ille Poetae Odyſs. Υ. 227.

Βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ, οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας.

Verum haec haſtenus. Ad alterum graecum epigramma accedamus,

Marmor Vetus.

Ε Ν Θ Α Δ Ε Τ Η Ν Ι Ε Ρ Α Ν Κ Ε Φ Α
Λ Η Ν Κ Α Τ Α Γ Α Ι Α Κ Α Λ Υ Π Τ Ε Ι
Α Ν Δ Ρ Ω Ν Η Ρ Ω Ω Ν Κ Ο Σ Μ Ι Τ Ο Ρ Α
Θ Ε Ι Ο Ν Α Λ Κ Ε Ι Β Ι Α Δ Η Ν
Α Υ Ρ Η Λ · Α Τ Α Λ Α Ν Τ Η Ι
Ι Δ Ι Ω Π Α Τ Ρ Ω Ν Ι
Κ Α Λ Ω Σ Β Ε Β Ι Ω Κ Ο Τ Ι
Ε Π Ο Η Σ Ε Ν

Marmor *Novum*

ΕΝΘΑΔΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΚΑΤΑ ΓΑΙΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ,
ΑΝΔΡΩΝ ΗΡΩΩΝ ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ ΘΕΙΟΝ,
ΑΛΚΕΙΒΙΑΔΗΝ.
ΑΥΡΕΛ · ΑΤΑΛΑΝΤΗ
ΙΔΙΩ ΠΑΤΡΩΝΙ
ΚΑΛΩΣ ΒΕΒΙΩΚΟΤΙ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ.

PRAECLARI CAPITIS PIGNVS HIC TERRA RECONDIT
QVI FVIT HEROVM DVX, ET DECVS ALMVM,
ALCIBIADEM.
AVRELIA ATALANTA
PATRONO SVO
CVIVS VITA BENE ACTA EST
FECIT.

IAC. MARTORELLIVS LATINE VERTIT. PRIMI TRES VERSVS NOVO METRI GENERE CONCEPTI SVNT.

Hanc

Hanc inſcriptionem recitant Gruterus pag. MLXXXIX. 4. & Capacius Antiq. Neap. cap. XXII. num. X. Epigramma etſi erroribus ſcalptoris inquinatum, perſpicuitate tamen ſua mirifice ſe ſe commendat; niſi quod mihi ſalivam movit Cl. Martorellius in ſubſcriptione novi marmoris inquiens: *Primi tres verſus novo metri genere concepti ſunt*. Qui ſint *primi tres verſus* ex recenſione Martorellii, libeat hîc propius intueri:

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον
Ἀλκιβιάδην.

In inſcriptionibus Gruteri, Reineſii, aliorumque occurrunt epigrammata, in quibus nec idem ordo ſemper ſibi conſtat, nec ſtructura eadem. In Auctore *mirabilium Auſcult.* legi hexaſticon, ubi ſingulis hexametris bini pentametri interſeruntur: at contra in Vita *L. Paul. Aemil.* epigramma Plutarchus profert, in quo pentameter unus cum tribus continuis hexametris copulatur. Apud Hephaeſtionem in *Enchiridio* (edit. Trajecti ad Rh. pag. 4.) Parthenius poëta elegiacus, cum *Archelaidi* in ſuo carmine elego locus eſſe non poſſet, callide hexametro jambum ſubjecit: eodem artificio uſus eſt *Ibid.* pag. 9. Critias poëta in nomine *Alcibiadis*. Recitatur apud eumdem Hephaeſtionem pag. 64. epigramma Simonidis, quod tres verſus non excedit; quorum primus hexameter eſt, quem excipit pentameter; tertius eſt jambus. Verſum jambum pro pentametro legere eſt apud Aringhum lib. IV. *Rom. Subter.* cap. 20. quem temere Reineſius Cl. XVII. Inſcript. 147. mutato nomine Φιλητίη cum τῷ Φῆλιξ in pentametrum marte ſuo recudit. Verum in his exemplis, quae ſane plurima afferre poſſem, ſi quis *novum metri genus* ſe reperire dixerit, haud magnopere repugnaverim. Quidquid enim id eſt & quocumque nomine cenſeatur, recte *metrum* eſſe dicetur, quum metricis legibus contineatur.

At

Google

At in noſtro *Alcibiadis* titulo *, quid monſtri ſit hoc *novum metri genus* Martorellianum adhuc inveſtigare non potui. An dicemus, poëtam hic affectaſſe Dithyrambicam audaciam, quae certam legem numerorum indignatur, an potius illum imitatum eſſe quorumdam antiquiorum in condendis inſcriptionibus liberam verſificandi licentiam? Et ſane apud Pauſaniam legi hos binos metricos titulos, lib. v. cap. xix.

Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ᾽ Ἀθέναθεν
Ἕλκετον.

& ibid. cap. xxvii.

Φόρμις ἀνέθηκεν
Ἀρκὰς Μαινάλιος, νῦν δὲ Συρακόσιος:

quorum primus in fine redundat, alter initio peccat. Itaque cum Pauſanias de hoc altero epigrammate ſcribat, *partem priorem* (οὐ σὺν μέτρῳ) *eſſe ſine metro*; facile in hanc ſententiam deſcendi, auctorem noſtri epigrammatis, non conſulto, ſed negligentia id carminis effudiſſe, quod rectius ἄμετρον, quam ἔμμετρον cum Martorellio, decantaveris. Atque haec opinio mihi videbatur ſatis probabilis; verebar tamen ut ceteris omnino ſatisfaceret. Dum in his eram, commode incidi in pulcherrimum epigramma, quod mihi ultra quaerendi finem fecit. Id epigramma ſic habet:

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

Condit humus caput haec ſacrum, qui verſibus; arma
Fortia divinis heroum ornavit, Homerum.

Id elogium inſcriptum fertur ſepulcro Homeri in Inſula *Io*, legiturque apud vetuſtiſſimum auctorem *De vita Homeri*, qui ſub Herodoti nomine circumfertur: praeterea proſtat in Antologia lib. iii. *in Poët.* 3. Quae cum ita ſint; ecquis

porro